

Ob velikem delu.

este, kdaj je to? To je čas košnje, strnene žetve, mlačve in ajdove setve. Komaj bi bilo, da bi kmečki ljudje takrat delali noč in dan. Dan je sicer dolg, pa je včasih še prekratek, vsaj tako tožijo ljudje.

Domovi so zaprti, vse je zunaj na delu. Le tam, kjer čivka po hiši tropica takih, ki še ne vedo, katera je levica in katera desnica, le tam mora ostati kdo doma, da to negodnost vzdigne, obleče in nasiti. A tudi to ni majhno delo. Veliko delo!

Le vprašajte Koparjevo Malko, kako se ji godi. Komaj obleče Tončka, že vpije Francek: »Malka, pome pojdi!« In če Malka ne gre brž, je že mlečnega korenjaka strah v temni čumnati. Vsaj njegov skisani obraz in preplašene oči tako govoré.

Za Franckom pride na vrsto Micka, za njo pa Francka, in nazadnje še mali kričač, ki mu pravijo Milček.

Ko je ves ta drobiž za silo oblečen — ali mislite, da je potem mir po hiši? Běžite! Vsak zahteva še naprej svojo postrežbo. Eden kriči: »Žgančke!«, drugi vpije: »Mlekca!«, tretji bi rad kruhka, četrti bi že rad šel gledat, če leži pod rjavko kakšna hruška. Le tistale najmanjša kepa, Milček, še ne zna govoriti; zato pa tem ostreje pazi, če dobi kdo kakšen poboljšek preveč od njegovega deleža.

No, zdaj so oblečeni in siti. Bo vendar mir? To se motite! Kdo bi pa take dni miroval v hiši, ko vabi ljubo božje solnce s tako silo in takó gorko ven iz hiše! Malka zapreže svoj ročni voziček, malo dvoje naloži vanj, starejše troje pa caplja zraven nje, zdaj spredaj, zdaj zadaj, in vsa čredica gre na jutranji sprehod. Seveda ne daleč. Najrajši kar v bližnji gozdíček. Zakaj poletno solnce sicer rado izvabi človeka na prosto, pa mu tudi brž pokaže svojo ognjeno moč. In komaj se mu daš zapeljati, že bežiš pred njim v senco.

Ko se pa vrne drobnjav s sprehoda, pa že spet gleda, kje bi bilo kaj za v usta. Le Milček se drži že kisló in krmežljivo kot aprilovo vreme. Rad bi že spal. Pa mora Malka spet njemu postreči. Malka je res revica! Ves ljubi dan je dovolj dela z bratci in sestricami. Vmes pa še to in ono, kar so ji mama naročili, preden so odšli na polje. Res je težko toliko dela za ubogo dekletce! Ali kaj pa mama, ki morajo biti dan za dnem in še marsikatero noč, pa leto za letom tako vpreženi? Kaj pa mama! In bi jim ne odzela dela za en dan? Res, nehvaležna bi bila.

Poboljšek.